אוהב ישראל — אמור

דבר אל בני ישראל וגו' וקצרתם וגו' את עמר וגו'. בהעיר לב י"ל. אחרי אשר חנן ה' בדיעה והשכל. כי הנה ידוע כי ראשית המחשבה שעלה ברצונו הפשוט האחדות האמיתית ית' ויתי'. להאציל ולברוא את העולמות. הי' מחמת שהי' ברצונו כביכול להיות לו תואר מלכות. ואין מלך בלא עם. והיינו ה' מלך כדי להתאר בשם מלך. לזה לבש גאו"ת. גימ' ת"י נימין קדישין. להאציל ולברוא את העולמות וכבר מבואר זה אצלינו כמה פעמים ביותר ביאור. ולהיות כי הבורא ב"ה וב"ש הוא מושלל מהשגה ולא ישיגוהו שום נאצל ונברא כו'. וגם כי איך יוכלו העולמות ליהנות מאור בהיר צח ומצוחצח אור א"ס וא"ת ב"ה וב"ש. ולזאת כביכול. האציל מהוד מעט' לבושו עלמין עילאין קדישין בצמצומים רבים צמצום אחר צמצום ושקל בפלס הרים לכל עולם ועולם כפי בחינתו וכפי אשר יוכל לקבל אורו וטובו וחסדו הגדול ובכל צמצום וצימצום כביכול ובכל עולם ועולם ברא ויצר ועשה בסוד עשר קדושות. ובחי' עשירית מכל עולם ועולם הוא בחי' המלוכה הקדושה. והוא כביכול כלי לקבלה לקבל כל האורות. והכוחות העליונות הקדושות וההשפעות הקדושות וכל טיבו וכל ברכאן. ובחי' המלכות הקדוש נק' בסוד עמ"ר. וזהו סוד והעמ"ר עשירית האיפה הוא כי אפ"ה הוא מספר פ"ו. סוד שם אלהים הק' שהוא בסוד הצימצום כביכול ולכן דינין מתערין מינה. ובחי' עמ"ר הוא מדה עשירית לכל העולמות ולכל צימצום וצימצום כביכול. ולהבין ולדעת למה נק' מדה זו בשם עמ"ר. הנה ידוע מאחז"ל הכל בידי שמים חוץ מי"ש ועוד אמרו אין לו להקב"ה בעולמו אלא אוצר של יראת שמים בלבד שנא' יראת ה' היא אוצרו. ולהבין דבריהם ז"ל י"ל דהנה כל המצות ומע"ט שהאדם עושה הכל הוא מתת ה'. כגון לימוד התורה ונתינת צדקה ודומיהן. וכמ"ש כי ממך הכל ומידך נתנו לך ועיקר עבודת האדם הישראלי אשר מהראוי ונכון הוא לחשוב אותה לעבודתו ממש ולקבל שכר טוב עליה. הוא רק יראת שמים בלבד עד"מ אם יש לאדם שמנים ויינות טובים וסלתות ואין לו אוצרות וכלים להכניסם לתוכן. אז הולכים כולם לאיבוד. וכן הוא אם יהיה לאדם חכמה ובינה ומדע ושאר מדות טובות ואין לו יראת שמים אז כולם כאפס ואין נחשבו והולכים לטמיון ותם לריק כחותיו ומדותיו. אמנם כאשר האדם מקבל עליו עמ"ש באימה וביראה מפחד ה' ומהדר גאונו. אזי כל המדות טובות והחכמה והבינה ודעת וכל כוחותיו ועשיותיו ופעולותיו כולם עולים לרצון לפני ה'. וזהו פי' מאחז"ל אין לו להקב"ה בעולמו אלא אוצר של י"ש בלבד כי זהו עיקר העבודה המיוחסת אל מעשה בני האדם הישראלי שנא' יראת ה' היא אוצרו. כי הוא האוצר והכלי המשמרת לכל המדות והכוחות לבל יהנו מהם החיצונים ר"ל. והנה כשהאדם מקבל עליו עמ"ש באמת באימה וביראה ועובד את ה' בכל לבבו ובכל נפשו. אזי נעשה חדוה ותענוג ושיעשועים בהעולמות העליונים וממשיך עי"ז אל בחי' המלוכה הקדושה (בחי' מ"ש שהוא בחי' יראת ה' ג"כ ועיין עוד במ"ש בזה בסיום המשנה עתיד הקב"ה להנחיל לכל צו"צ ש"י עולמות) הארה מש"י עלמין. ע"ד יובילו ש"י למורא. וסוד ש"י עלמין הם בסוד יו"ד פעמים שם א"ל כנודע

ויש אז לבחי' מלכות הקדוש עלייה שהיא עולה ומתייחדת ומתקשרת בסוד ש"י עלמין ונעשה צירוף שד"י כי דל"ת רומז לבחי' זו כנודע. ותיבת עמ"ר הוא מספר ש"י ולזאת נק' בחי' זו בשם עמ"ר עשירית האפה וכנ"ל וע"פ כל הנ"ל נבוא מעתה לבאר הפסוק. כי תבאו אל הארץ היינו בחי' ארץ הק' העליונה סוד מ"ש אשר אני נותן לכם. כי זהו העבודה אשר נתן ה' לבני האדם. היינו יראת ה' שהוא מ"ש וכנ"ל. וקצרתם את קצירה. היינו שתהיו בבחי' מחצדי חקלא משדה תפוחין קדישין. היינו שתמשכו משם השפעות טובות וכל טיבו להכנ"י לתתא. והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הכהן. היינו לבחי' ומדת כהן שהוא חסד אל. והניף הכהן ע"י בחי' את העמ"ר סוד המלכו' הק' וכנ"ל למדריג' יותר גדולה עד למאוד היינו לפני ה' לרצונכם כמו שהי' הרצון הקדום בתחלת מחשבת בריאת העולמות. להיות מלך על עם ישראל וכמבואר. וזהו לרצונכם היינו הרצון שלכם ואז נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים וכיה"ר אמן. והמשכיל יבין כ"ז כי קצרתי:

במדרש א"ר אבין כו' לעולם אל תהי מצות עומר קלה בעיניך שע"י מצות העומר זכה אברהם לירש את ארץ כנען הה"ד ונתתי לך ולזרעך אחריך. ע"מ ואתה את בריתי תשמור ואיזה זה מצות העומר והוא תמוה דמה שייכות יש מצות העומר לבריתי תשמור אך י"ל ע"ד האמת. דהנה לכאורה יש לדקדק דמצות מילה הוא בזכר ושמירה הוא לשון נוקבא וא"כ היאך אמר את בריתי תשמור אך באמת ידוע דמצות מילה מורה על התגלות החסדים והארת שם הוי"ה הק'. כמו שמרומז בהפסוק מ"י י"על"ה ל"נ"ו ה"שמימ"ה. ר"ת מילה וס"ת הוי"ה ר"ל שע"י כריתות הערלה ופריעה נתגלה החותם הק' ומאירים החסדים. אך דמקודם צריך האדם להכין א"ע לעשות כלי לקבל החסדים והעמ"ר הוא הכלי והמדה כמ"ש והעמר עשירית האפ"ה הוא וע"כ הכוונה בספה"ע הוא שצריך ליתן הארה להכלי היינו שמטהרין הגבורות. ע"י שהאדם מטהר מדותיו ומחשבותיו ומצמצם א"ע מה לעשות ומה שלא לעשות וזהו גבורה מה שמגבילי' הדבר ומעכבין אותו שלא להתפשט.
וישראל כשיצאו ממצרים היו צריכין לספור ולעשות כלי שיהיו מוכשרין לקבל התורה דעדיין לא הגיעו אז לבחי' אותיות דהוא הא"ב עד ימי חג השבועות שהיו מקריבין שתי הלחם מן החטה וחט"ה גימ' כ"ב אותיות. ולכך היו צריכין להקדים הבאת העומר שהוא מין שערה שהיו להם יניקה מאותיות מנצפ"ך דב' פעמים מנצפ"ך עולה גימ' שער"ה. (כמו שמבואר בכ' האריז"ל בכוונת ספירת העומר). דהוא רומז על הגבורות ואנו צריכין להמתיקן וליתן ספירה והארה להעמ"ר וכמ"כ באברהם שקיים מצות המילה שזכה להתגלות החסדים ולהארה של שם הוי"ה הק' אך עכ"ז ודאי הוצרך להקדים לברית בחי' שמו"ר דהוא נוקבא שרומז על הדין והצימצום. היינו שהכין א"ע וטיהר את גופו ואיבריו להיות כלי מוכשר לקבל הארה וכנ"ל כמו שאנו מכוונין בכוונת ספה"ע לקבל אח"כ ברית התורה בחג השבועות. ודא ודא אחת הוא. דעל המילה נכרתו י"ג בריתות. העמ"ר היה צ"ל מנופה בי"ג נפה נפ"ה גימ' ע"ב ס"ג כי הם רומזים אל דבר אחד כנודע להבאים בסוד ה' והבן כ"ז היטב: